

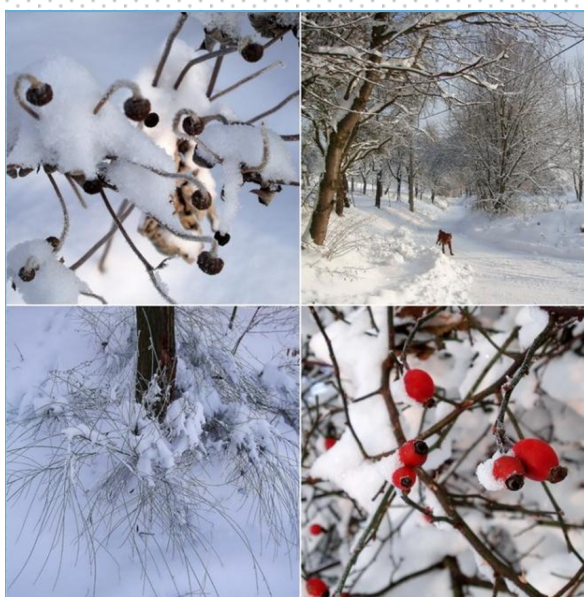
ŠKOLNÍ ČASOPIS
PRO VŠECHNY

ŠOTEK

LEDEN 2013

Uvnitř najdete

Pozdrav z redakce	
Beseda o holocaustu	
Čtečka knih	
Sbírejte víčka	
Cestománie - Afrika	
Jazyková škola	
Literární stránky	



ŠOTEK - NEJLEPŠÍ ČASOPIS
PARDUBICKÉHO KRAJE



Nepřehlédněte !

- Úspěšný chemik
- E-Twinning nově
- Anketa
- Říše ryb

NA NOVÝ ROK - DO ZIMY SKOK!



Naši milí čtenáři,

dovolujeme si Vás za naši redakci pozdravit v novém roce. Přejeme Vám, aby byl pro Vás šťastný a úspěšný a doufáme, že nám zůstanete věrní!

Vaše redakce

A protože bychom chtěli i nadále kvalitu našeho časopisu vylepšovat, rozhodli jsme se zjistit anketními otázkami, co bychom pro Vás, naše čtenáře, ještě mohli udělat.. Lístičky s anketními otázkami vám rozdáme a s výsledky vás pak seznámíme.

Š

1. Co si přečteš vždy jako první?

O

2. Je něco, co tě vůbec nebaví číst?

T

3. Myslíš, že bychom měli přidat nějaké stránky?

E

4. Poučíš se ze čtení?

5. Myslíš si, že cena Šotka je odpovídající?

K

6. Vadí ti, že je časopis černobílý?

7. Čtou Šotek i tvoji sourozenci, rodiče....?

8. Jaká je tvoje nejoblíbenější rubrika?

9. Jak dlouho časopis odebíráš?

10. Myslíš, že se změnil?

Odkazy:

darcy.heureka.cz

www.fler.cz -

www.cl-kultura.cz

www.babiccinystranky.estranky.cz

www.klarkamoje.estranky.cz

www.pixmac.cz

www.investicniweb.cz

melgibstein.wordpress.com

27. leden – Den památky obětí holocaustu

V pátek 25. ledna si žáci 9. ročníku připomněli 68. výročí osvobození tábora Osvětim. Období holocaustu jim přiblížila lektorka Mezinárodního Křesťanského Velvyslanectví Jeruzalém paní Miroslava Göblová. Poutavé vypravování bylo obohaceno i dobovými dokumenty.

Na videoukázkách si žáci vyslechli vzpomínky pamětníků a zhlédli i osudy židů a jejich rodin v táborech.

Na závěr jsme se všichni shodli na tom, že nikdo z nás by nechtěl takovéto hrůzy zažít.



A paní Göblovou vyzpovídaly naše redaktorky Katka a Bára :

1. Jak jste se k tomuto tématu dostala?

Viděla jsem nabídku od ICEJ o tématu Holocaust. Tak jsem ji využila a nyní jezdím po školách a seznamuji s tímto tématem mladé lidi.

2. Jaký máte názor na tuto dobu?

Byla to složitá doba. Já sama často přemýšlím, jak bych se zachovala. Můj názor je, že kdyby se všichni lidé vyjádřili, tak by to třeba jinak dopadlo.

3. Znáte se osobně s nějakými židy?

Ano.

4. Máte nějaké židovské předky?

Ne.

5. Myslíte si, že je dobře, že se o toto mladí lidé zajímají?

Určitě ano, protože už si sami dokáží udělat názor.

6. Žili anebo vyprávěli Vám o této době nějakí Vaši příbuzní?

Můj otec mi vyprávěl, že bydleli vedle židovského lékaře. Děda byl hodně nemocný a tento lékař ho ošetřoval a zachránil mu život.

Děkujeme za rozhovor.

B

E

S

E

D

A

E –TWINNING NOVĚ

V letošním školním roce jsme se rozhodli naši mezinárodní spolupráci obrátit trochu jiným směrem. Získali jsme nové partnery, jednak kamarády ze slovenského města Spišská Nová Ves, jednak z chorvatské Trpinje. Tématem naší spolupráce budou právě školní časopisy. Se školou ze Slovenska jsme Vás seznámili již v zářijovém čísle, informace o chorvatské škole si můžete přečíst nyní.

O naší škole v Trpinje

Základní škola v Trpinje je malá vesnická škola, kde se ve výuce mluví srbsky, ale píše se cyrilicí. Naše školní práce je založená na uznání žáků s individuálními rozdílnostmi (zaměřujeme se na naše žáky, ne na učební plán). Učitelé mají roli jako koordinátoři a partneři ve vzdělávacím systému. Žáci se aktivně vzdělávají, snaží se rozšiřovat si obzory.

Školní práce je organizována na směny (jedna směna je 1. - 4. třída, druhá je 5. – 8. třída), každý týden se směny střídají. (*směnami se rozumí dopolední a odpolední vyučování - poznámka redakce*). Nemáme dojíždějící žáky, takže všichni mají mimoškolní aktivity v opačné směně.

Naší pilnou a vytrvalou prací usilujeme o pokrok. Jsme velice hrdí na následující:

- Jsme škola zaměřená na žáky, škola, která se zaměřuje na každé dítě individuálně podle jeho nadání.
- Školní projekty: vytváření novoročního kalendáře, vydávání našich školních novin, etno - koutek a etno – dům.
- Prosazování národní identity.
- Vkusná výzdoba školy a okolního areálu.
- Velmi dobré výsledky a dobré chování našich žáků.
- Dobrá činnost, týmová práce a dobrý vztah k lidem.
- Tvůrčí učitelé a žáci.
- Pokračování profesionálního vývoje celého školního personálu.

„Rozmanitost je naše specialita“ - heslo zdůrazňuje naše aktivity, které jsou početné a úspěšné.

Každý rok zveřejňujeme naše školní noviny „Náš list“, které vznikly v roce 1999/2000. Všichni žáci a učitelé přispívají k přípravě a tvoření různých aktivit vztahujících se k učivu, kterými se naše škola chlubí. Naše školní zahrada je místo pro vzdělávání a odpočinek našich žáků a jejich rodičů. Stará se o ni školní personál. Tímto způsobem se snažíme pozvednout ekologické vědomí a učit naše děti chránit okolní prostředí. V naší školní zahradě je Etno-dům, který je místem, kde se děti mohou učit historii své rodné země. Ten je naplněný starožitnostmi (např. starými vozy) a zároveň slouží jako dekorace. Školní dvorek a zahrada je dobré místo pro studium v přírodě, sportovní a jiné aktivity, oddech a různá divadelní představení a soutěže, které se obvykle konají během školního roku.



Základní normy definované Mezinárodními učebními osnovami ve velké míře zasahují do naší práce, která je také zřejmá z naší vize, motta a naší školní mise. Naše školní vize se týká šťastných dětí, které vyrůstají v bezpečí a v povzbuzujícím prostředí. Naše školní motto je: „Ceníme si individuálních rozdílů každého dítěte v souznění s jeho schopnostmi.“ Naše školní mise spočívá v trénování našich studentů pro nezávislý a odpovědný život, vedení ke spolupráci, toleranci a respektování základních lidských práv.

Historie školy v Trpinje

První záznam o Trpinje a o její škole je z roku 1890. Napsal ho učitel Stevan Radič v Pamětní knize pro základní školu 'Trpinja.'

Trpinja byla osídlena v roce 1690, když Srbové vedeni patriarchou Arsenijem Čarnojevicem, přišli do rakousko-uherské monarchie. Předkové dnešních obyvatel Trpinji, Bobota a Vera pojmenovali přistěhovalce 'Bobe'. Bobe hodně trpěli v jejich staré vlasti pod tureckou vládou, proto pojmenovali jejich vesnici Trpinja.

Před rokem 1776 není známo, jestli zde byla škola. V tu dobu zde bylo v Trpinje pět kněží a jeden z nich (kněz Ilija) učil mládež náboženství u sebe doma. Od té doby se začali učit číst a psát v církevním slovanském jazyce. Začal se zvyšovat počet studentů a po čase se kněz zeptal na obci, jestli nemá nějaký prostor, kde by mohl vyučovat. V roce 1784 obec postavila vlevo od kostela školní budovu. (Uvedeno z kroniky Základní školy v Trpinji: „V roce 1776 byla škola založena, kněz Ilija ji zformoval a v roce 1784 byla postavena budova školy.)Nebyly tu záznamy o počtu žáků, kteří chodili do této školy v tu dobu.

V roce 1878 se škola stala státní školou, od té doby do začátku 20. století ji navštěvovalo asi 200-210 dětí. Od začátku 20. století do 2. světové války se počet dětí pohyboval mezi 200-250 dětmi. Od konce 2. světové války do 90. let zde bylo 240 dětí. Posledních 10 let 20. století se snížil počet žáků (okolo 175), od té doby dětí ubývá. Dnes navštěvuje školu asi 100 dětí od 1. do 8. třídy.

Škola si několikrát změnila jméno – Základní škola Trpinja, poté Základní škola 6. září 1943, Základní škola Sv. Sava. Nyní je to Základní škola Trpinja.

e
T
w
i
n
n
i
n
g

SBÍREJTE VÍČKA

Na nástěnce nás zaujal plakát vybízející k pomoci pro malou Justýnku. Pozorně jsme si ho přečetli a rozhodli jsme se Vás požádat, abyste se také zúčastnili. Sbírat umělohmotná víčka není nic, co by bylo nad vaše i naše síly, tak doufáme, že i vy pomůžete. Jednak prospějete svému zdraví dodržováním pitného režimu, jednak Vás zahřeje vědomí, že jste pomohli někomu, kdo to opravdu potřebuje. Naše redakce Vám děkuje.

P

O

M

Á

H

Á

M

E

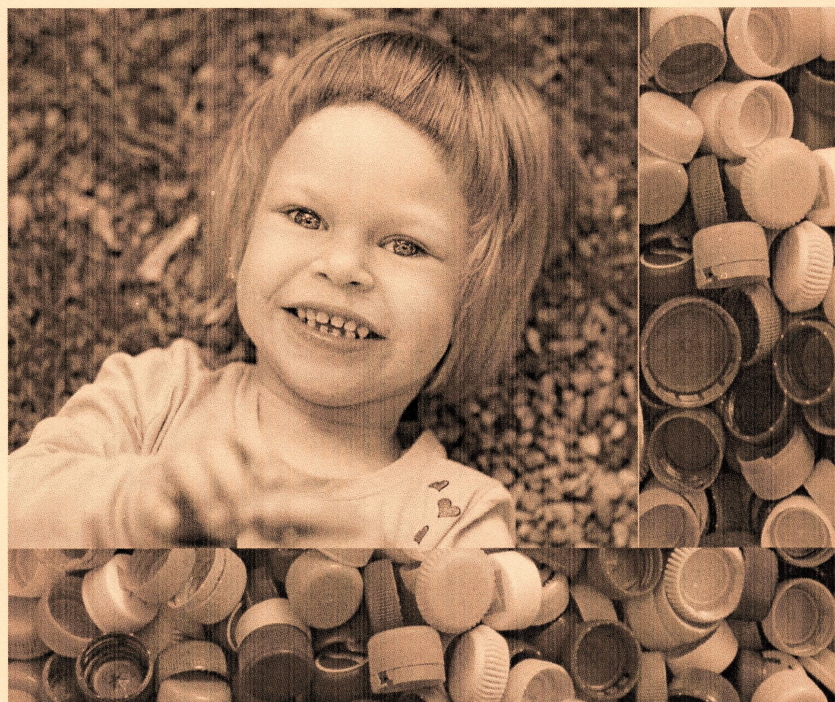
Malé kulaté pro Justýnu

Jmenuji se Justýna Svobodová, jsou mi 3 roky a narodila jsem se s Williamsovým syndromem.

Mám spousty zdravotních problémů a středně těžkou mentální retardaci. Potřebuji pomoc a dohled 24hod denně.

Můžete mi prosím pomoci, když nebudete **PET víčka** házet do koše, ale schovávat pro mě a moje maminka pak výměnou získá peníze, aby mi mohla proplatit osobní asistenci – měsíčně 6000kč, hiporehabilitaci 200kč/hod, speciální rehabilitaci 500kč/hod, hračky a možná i moje první lázně.

Za tento usměv malé kulaté stojí, ne ?



Za každou pomoc moc děkujeme

Justýnka s maminkou

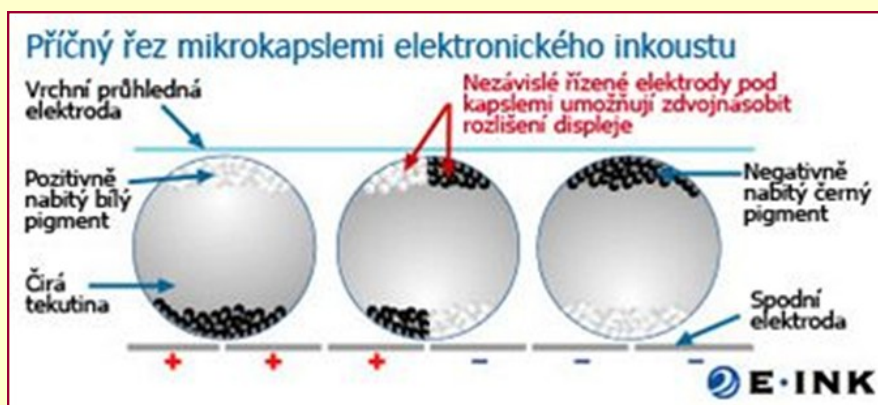
Víčka nechávejte u p. Ročňákové.
do 31.5.2013

Děkuji

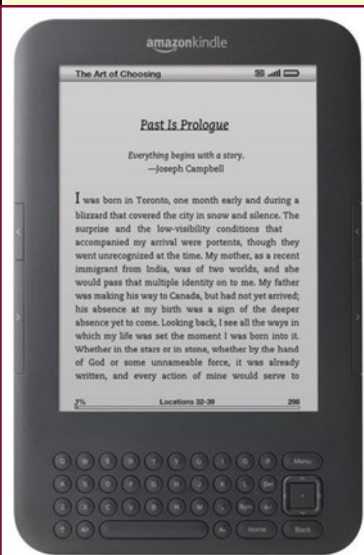
100 + 1 ZAJÍMAVOSTÍ

Čtečky knih

Čtečkou, neboli tzv. e-readerem, se rozumí přenosné zařízení zhruba o velikosti tištěné knihy určené pro čtení elektronických knih a časopisů. Obvykle využívá technologii elektronického inkoustu, která se zásadně liší od jiných typů zobrazovacích zařízení tím, že pracuje na bázi pasivního obrazu. Elektronický inkoust při zobrazení vykreslí požadovanou stránku na display, kde zůstane vykreslena do dalšího přepsání jinou stranou. Během samotného čtení čtečka nespotřebovává energii (ta je potřeba pouze na vykreslování jednotlivých stránek), takže je zařízením velmi energeticky úsporným, na jedno nabití vydrží až několik týdnů. Nespornou výhodou čteček elektronických knih fungujících na bázi elektronického inkoustu je jejich šetrnost k očím právě kvůli absenci záření typického např. pro obrazovky televizí, počítačů nebo mobilních telefonů.



Elektronický papír byl vytvořen na základě výzkumu MIT Media Laboratory společností E Ink Corporation, založenou v roce 1997. E-ink je patentovaný materiál, který byl zpracován do tenkého filmu pro integraci do elektronických zařízení. Přes revoluční pojetí, je to vlastně jen jednoduchá fúze chemie, fyziky a elektrotechniky. Hlavní složkou elektronického inkoustu jsou milióny mikrokapslí o průměru lidského vlasu. Každá kapsle obsahuje bílé pozitivně nabitě částice a černé negativně nabitě částice suspendované v číré kapalině. Vyvolá-li se záporné elektrické pole, tak se bílé částice přesunou nad černé a stanou se tak viditelné pro uživatele. Pokud pole nepůsobí, tak je tomu naopak a viditelné jsou černé částice.



Jakub Lustyk



C

E

S

T

O

M

Á

N

I

E

AFRIKA



Tedy ne že bych cestoval po Africe, ale přesto bych vám o ní rád něco napsal.

V pondělí 3. prosince 2012 jsme se zúčastnili vyhlášení celostátní soutěže Časopis roku v Brně. Jakožto tři zástupci naší redakce jsme si rozdělili úlohy - Terezy zůstaly v aule obhajovat náš časopis a já jsem si mohl vybrat z nabízených workshopů. Vybral jsem si Jinakost Afriky s panem Švejnohou a z této oblasti je také můj příspěvek:

Jinakost Afriky

U většiny somálských a etiopských kmenů platí, že čím je žena ohyzdnější pro nás, tím je hezčí pro ně. Za účelem „zkrášlení“ si dávají do uší a do dolních rtů až 30 - ti centimetrové hliněné talířky, původně aby se nelíbily otrokářům. Rty po vyndání talířku visí dolů. Mimo to si způsobují zahnisané jizvy a schválně si vyrážejí 2-4 dolní trvalé zuby, bez nebo vlastně s nimi vás do své vesnice natrvalo většinou nepřijmou. Z vnějších ozdob mají většinou několikakilové korále z **České republiky**, knoflíky, „ co kde najdou “ a některé kmeny se dokonce pomazávají hovězí krví smíšenou s hlinou, která prý vyhlazuje a čistí pleť. Většinou práce zastává žena, muž musí pouze ženě postavit chýši a zaplatit rodině manželky náhradu za ženu. Nejhezčí a tedy i nejdražší žena měla cenu 39 krav, což je cca 156 000 Kč. Někdy je těžké se dostat k různým kmenům. Zvláštní pokrm Masajů je krev s mlékem. Ze zbraní mají hole a Kalašnikovy, které bohužel umějí ovládat, a proto tam jsou i války. Mimo jiné dokážou z velblouda „ vysát “ až 3,5 litru krve, aniž by velbloud zahynul.

Fanda Zach

*(Děkujeme Fandovi za zajímavý příspěvek a předpokládáme, že takto poučen si pro budoucí nevěstu asi do Afriky nepojede...
redakce)*



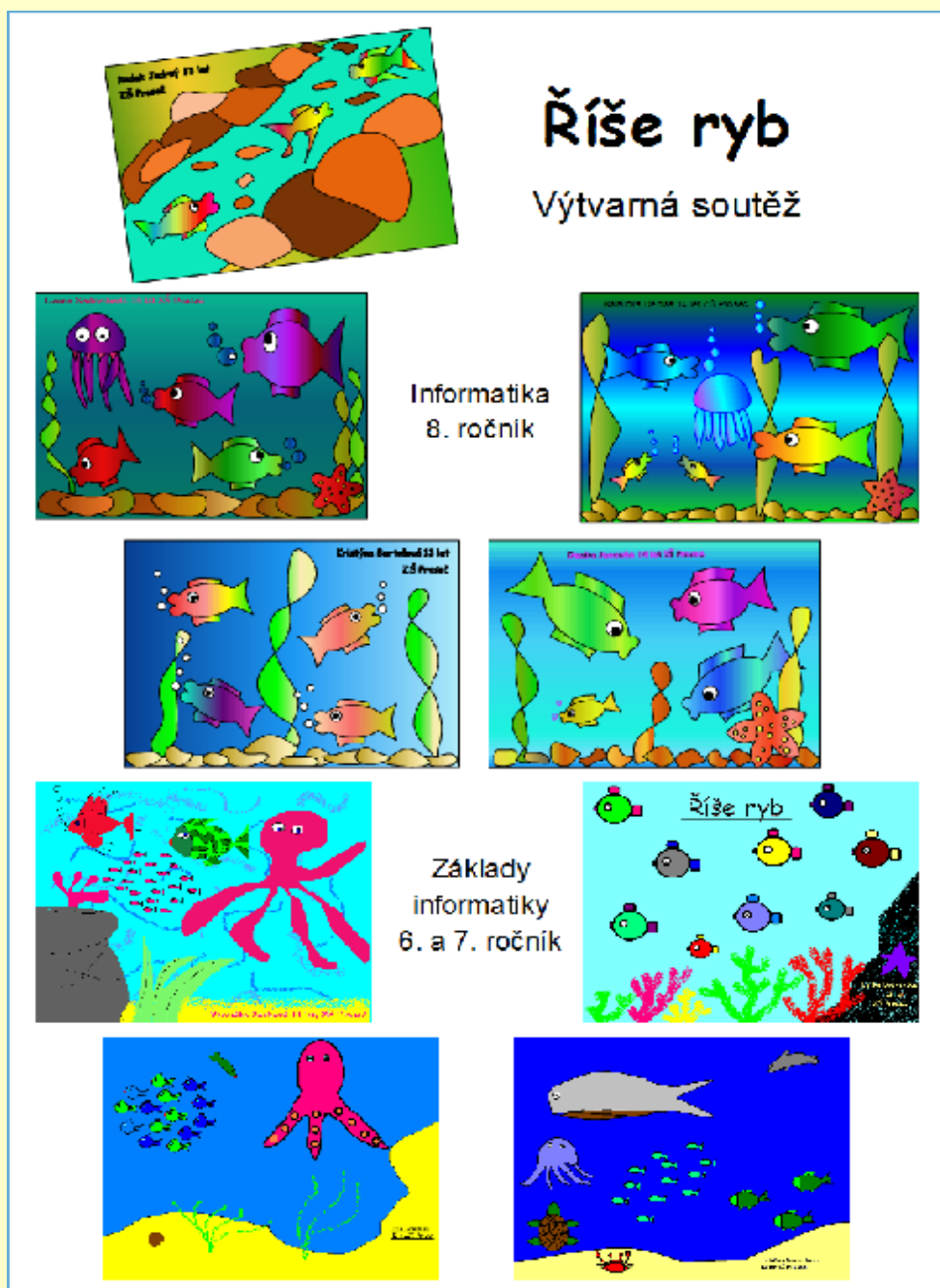
Nečekaný úspěch v chemické soutěži

Pardubice jsou nejenom městem perníku, ale i chemie. Velkou radost nám udělal František Zach z 9. třídy, který se umístil v chemické soutěži „Hledáme nejlepšího mladého chemika“ na 4. místě ze 168 soutěžících a postoupil do finále mezi 30 nejlepších žáků. S napětím budeme čekat do 7. března, kdy budou v Pardubicích slavnostně vyhlášeny výsledky finále. 7 nejlepších z nejlepších postoupí do celostátního finále na Univerzitě Pardubice dne 30. května.

Držte Fandovi palce!

Úspěšná účast v soutěži Říše ryb

Zúčastnili jsme se také počítačové výtvarné soutěže Říše ryb. Pořádalo ji středisko volného času Bájo Česká Skalice. Organizátoři obdrželi celkem 1221 prací ze 121 škol z Pardubického a Královéhradeckého kraje. Udělalo nám radost, že naši žáci Petr Klesnil a Radek Jadrný získali čestná uznání. Blahopřejeme!



B

L

A

H

O

P

Ř

Á

N

Í

LITERÁRNÍ STRÁNKY

Rahima

(pokračování)

Ráno bylo velmi napjaté. Nikdo nic neříkal. Po snídani začal tatínek hledat všechny naše rodinné cennosti. Když bylo všechno sbaleno, šli jsme na smlouvané místo, kde již stáli čtyři lidé.

Museli jsme vlézt dovnitř kamionu, aby nás nikdo neviděl. Kromě našeho miminka tu byly další dvě. Ten pán z kamionu nám řekl, že nesmíme celou cestu mluvit a ani se hýbat, aby nás nenašli, to by znamenalo smrt.

Jeli jsme hrozně dlouho a najednou jsme zastavili. Řidič nám oznámil, že za chvíli budeme na hranicích, takže si máme dávat veliký pozor, abychom nic neřekli.

Hranice jsem poznala velmi dobře, i když jsem pořádně nevěděla, co to je. Všude byl křik. Slyšela jsem, jak bouchly dveře od kabiny a jak dva muži mluví. Podívala jsem se po ostatních a všichni seděli jako přimrazení. Skoro nedýchali. Ženy, které držely v náručí malé děti, je tiskly k sobě a pozorovaly je, aby nezačaly brečet. Venku bylo chvíli ticho a my jsme slyšeli jen nějaké kroky okolo auta. Pak někdo něco řekl a dveře opět bouchly. Auto se rozjelo. Když auto zrychlilo, tak si všichni oddychli. A my jsme pochopili, že to nejhorší je za námi a už jsme skoro v bezpečí. Jednotlivé rodiny už si spolu začaly povídat a plánovat novou budoucnost. Když vtom auto zastavilo. Otevřely se dveře a všem se ulevilo, když zjistili, že je to náš zachránce. Přesedli jsme do jiného kamionu. Tam to bylo pohodlnější, ale museli jsme se rozdělit, protože každý jel do jiné země.

Když jsme nasedli my, už tam na nás čekala paní, která nám oznámila, že jedeme do České republiky. Tam se nás ujmou lidé, kteří nám zařídí bydlení a novou práci. Byli jsme šťastni, přemýšleli jsme, jaké to tam asi bude. Trochu jsme se báli, ale stejně jsme si přáli, abychom tam už byli. Tentokrát jsme hranicemi procházeli legálně. Všechny si nás zapsali a udělali fotku.

Když jsme zastavili, už to bylo naposledy. Zastavili jsme před velkou budovou, kde bylo něco napsáno, ale dodnes nevím, co to bylo. Vešli jsme dovnitř, kde už čekali lidé, kteří nás přivítali. K nám přišla moc milá paní, která nám našla byt v malém městečku jménem Proseč a práci pro tatínka ve firmě Dipro. Já a moji sourozenci jsme mohli chodit do místní školy. Museli jsme podepsat spoustu papírů a byli jsme přihlášení na kurz českého jazyka. Po všem papírování jsme přešli do jiné místnosti, kde byla spousta oblečení.



Dostali jsme nové oblečení a nějaké peníze, abychom měli z čeho žít. Přešli jsme do další místnosti, kde pro nás byla připravena hodina českého jazyka. Naučili jsme se pozdravy a nejdůležitější fráze, které bychom mohli potřebovat. Nasedli jsme do auta a jeli jsme se seznámit s novým domovem. Všude to bylo krásné. Spousta zeleně, to jsem ještě neviděla. Bylo to nádherné. Krásné kopce a rozkvetlé květiny. Byla jsem šťastná, že se na to můžu dívat každý den. A náš byt? Velký, prostorný a hezky vybavený. Byli jsme moc vděční a šťastni.

A dnes? Dnes jsme pořád šťastni a spokojeni. Žijeme v Proseči, máme tu kamarády a můžeme mít skoro všechno, co chceme.

Bára Zvárová

Můj oblíbený koutek

(líčení)

Když je mi smutno a nic mě nebaví, zajdu si do naší zahrady a sednu si na nevelký žulový kámen připomínající lehátko. To místo je ze tří stran obklopeno mladými vrbami, které se nahýbají jako strážci pokladu. Na čtvrté straně, kterou vcházím dovnitř, roste do poloviny růžový keř, který svými trny působí jako štít. Nejraději tam chodím na jaře, kdy kolem vše kvete, a když všude bzučí včely. V létě, kdy je všechno bujaře rozkvetlé a žár slunce dopadá na toto místo, se tam dá po nedělním obědě příjemně odpočívat. Když tu ležím a vnímám ten božský klid, téměř vždy za mnou přiběhne moje kočka, která má toto místo také velice ráda. Chodí sem kvůli příjemně chladivému stínu vrb, který splyne s barvou její srsti a vypadá jako hrouda tmavé hlíny. Navečer, když se slunce ukládá ke spánku na svých červánkových duchnách, se na tomto místě navazuje příjemná díky jemnému svitu slunečního světla a lehkému vánku, který rozhoupe mladé větvičky, jako by je chtěl uspat, a ty potom šumí jako mořská pěna. Když padne tma a zahalí ten kout do svého černého pláště, přilétají sem svatojánské mušky, které za zvuku cvrčků poletují kolem trnů růží. V letních nocích, kdy se často budím kvůli nesnesitelnému horku a kvákání žab, které zní jako velký sbor, jdu na toto místo, které sice není vidět, ale vůně kůry a má paměť mne vždy dovedou sem a přemlouvají mě, abych zde spal a snil. Občas se mi stane, že tam opravdu usnu díky tichu noci a měsíčnímu svitu, kterému se nedá odolat. Ten kámen spolu s okolím v jakoukoli roční dobu se mi vryl do srdce a myslím, že i mé kočky a snad i celé naší rodině, nebýt tohoto místa, které oplývá nespočtem barev a vůní, neměl bych nikdy svůj klid a své pohodlí.

Daniel Trynkl



Máme rádi zvířata a hned ve všech jazycích!

English

Slon - elephant

Žirafa - Giraffe

Had - Snake

Tygr - Tiger

Opice - Monkey

Pavouk - Spider

Pes - Dog

Zajíc - Rabbit

Lev - Lion

Kráva - Cow



Maruška Doležalová

Deutsch

Slon - der Elefant

Tygr - der Tiger

Zajíc - der Hase

Kráva - die Kuh

Pes - der Hund

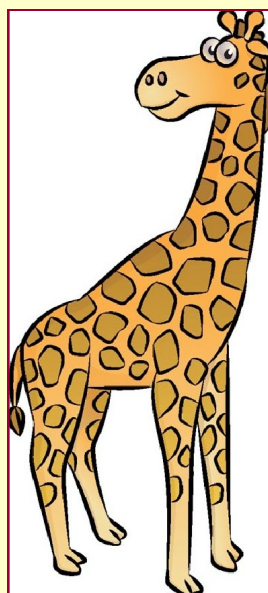
Pavouk - die Spinne

Opice - der Affe

Had - die Schlange

Žirafa - die Giraffe

Lev - der Löwe



Bára Zvárová

J

A

Z

Y

K

O

V

Á

Français

Had – serpent
Kráva – vache
Žirafa – girafe
Pes – chien
Lev – lion

Slon – éléphant
Pavouk – araignée
Tygr – tigre
Opice – singe
Zajíc – lièvre

Patrik Vobejda

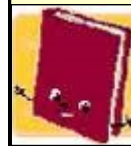
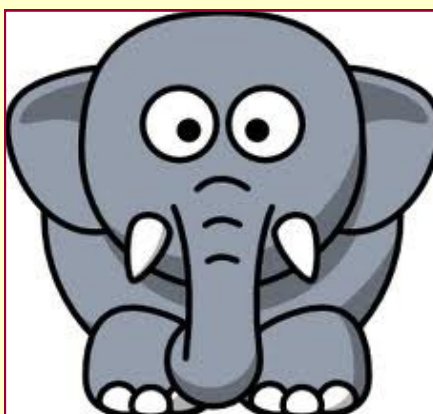


Русский

Slon - слон
Pavouk – паук
Žirafa – жирафа
Pes – собака
Had – змея
Zajíc – заяц
Tygr – тигр
Lev – лев
Opice – обезьяна
Kráva – корова



Nikola Oherová



Š

K

O

L

A



NENECHTE SI UJÍT:

Tento týden je pro nás významný tím, že si všichni poneseme domů vysvědčení. Rozhodli jsme se proto několika vtipy pozvednout náladu těm, kteří to budou potřebovat, a nezkatit ji těm, kteří už ji po obdržení vysvědčení skvělou mají.

Vaše redakce

"Tak co, Pét'ó, jak dopadlo vysvědčení?" chce vědět maminka.
"To je přece vedlejší, mami, hlavně že jsme zdraví."

Otec si prohlíží vysvědčení se samými jedničkami a jeho dítě mu k tomu říká:
"Tati, prý jsi chtěl vidět hezké známky, tak jsem ti přinesl vysvědčení kamaráda Matěje."

Honzík ukazuje otci vysvědčení: "Teda něco tak strašného jsem ještě neviděl....!" "Já taky ne, až včera jsem to našel ve tvých věcech!"

"Zlobil se otec, když jsi mu donesl tak ošklivé vysvědčení?" vyzvídá učitel.
"Ani moc ne, ten zub se mi už stejně viklal...."

"No vidíš Pepičku, když chceš," chválí babička vnuka za vysvědčení. "Co já bych ti za to dala? Chceš papírovou padesátikorunu, nebo raději tu krásnou kovovou?" "Dej mi tu kovovou a zabal mi ji do té papírové, abych ji neztratil..."

Pračlověk si čte vysvědčení svého syna a říká: "To, že máš 3 z lovu chápu, jsi ještě malý. Ale, že si propadl z dějepisu, který má jen dvě strany, to je hanba!"

"Co říkal tvůj otec na vysvědčení??"
"Strašně se zlobil, pane učiteli, raději se mu koukejte vyhnout!!"

Sedí De'ó s tatou u stolu. De'ó podá vysvědčení tatovi, ten se do něj podívá, zaklepe na stůl a říká: "De'ó, ty jsi blbý, jak ten stůl." De'ó odpoví: "Tato, někdo klepe."

"Tak jak dopadlo vysvědčení?"
"Samé jedničky."
"No to ses musel celý rok pilně učit, že?"
"Kdepak celý rok, jen chvilku, než jsem se naučil falšovat úřední dokumenty."

